

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 59/11
31.08.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.П., због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 569/11 од 20.07.2011. године, подигнутом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.ПоЗ. 33/11 од 20.04.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж2.ПоЗ. 22/11 од 19.05.2011. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ као основан захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 569/11 од 20.07.2011. године и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажним решењима Вишег суда у Београду К.ПоЗ. 33/11 од 20.04.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж2.ПоЗ. 22/11 од 19.05.2011. године повређен кривични закон у корист окривљеног С.П. (члан 369. тачка 1. Законика о кривичном поступку у вези са чланом 138. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика).

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К.ПоЗ. 33/11 од 20.04.2011. године, донетим у смислу члана 441. у вези са чланом 274. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), одбијен је као неоснован оптужни предлог Вишег јавног тужиоца у Београду Кт.в.тк. бр. 89/10 од 06.04.2011. године против окривљеног С.П. због кривичног дела из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ).

Апелациони суд у Београду, решењем Кж2.ПоЗ. 22/11 од 19.05.2011. године, одбио је као неосновану жалбу Вишег јавног тужиоца у Београду изјављену против означеног првостепеног решења.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз бр. 569/11 од 20.07.2011. године против наведених правноснажних решења, због повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 138. став 2. у вези са ставом 1. КЗ у корист окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и утврди да је решењима Вишег суда у Београду К.ПоЗ. 33/11 од 20.04.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж2.ПоЗ. 22/11 од 19.05.2011. године којима је одбијен оптужни предлог Вишег јавног тужиоца у Београду Кт.в.тк. бр. 89/10 од 06.04.2011. године против окривљеног С.П. због кривичног дела из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, повређен закон у корист окривљеног.

Врховни касациони суд поступио је у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП и у седници већа, одржаној у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца и окривљеног С.П., размотрио списе овог предмета, са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Оптужним предлогом окривљеном С.П. стављено је на терет да је угрозио сигурност више лица која намеравају да учествују на манифестацији „Парада поноса 2010“ заказаној за 10.10.2010. године у Београду, претњом напада на живот и тело тих лица, тако што је на интернет презентацији друштвене мреже „Facebook“ у оквиру групе „Геј парада Брука Србије“ чији је члан, са свог профила упутио поруку претеће садржине – „Заклати наравно“ свим евентуалним учесницима планираног догађаја, и тиме учинио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. КЗ.

Према становишту првостепеног суда, које је као правилно прихватио другостепени суд, дело окривљеног које је предмет оптужбе, како је описано у чињеничном опису оптужног акта, по закону није кривично дело јер недостаје битно објективно обележје тог дела које се тиче постојања пасивног субјекта – лица оштећених извршењем дела, а која се не могу утврдити из тог чињеничног описа. За постојање кривичног дела у питању мора постојати конкретно угрожена сигурност тачно одређеног лица која за последицу има осећај несигурности код пасивног субјекта који претњу мора схватити озбиљно (да је подобна да изазове јачи осећај страха и несигурности), те се оштећенима у конкретном случају не могу сматрати сви евентуални будући учесници предметног догађаја јер су у тој мери неодређени да их је потпуно немогуће субјективизовати и индивидуализовати као пасивни субјект тј. жртве извршења дела.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда основано се у захтеву за заштиту законитости указује на неприхватљивост предњег правног становишта првостепеног и другостепеног суда из разлога о којима ће даље бити речи и истиче да је доношењем побијаних правноснажних решења о одбијању оптужног предлога учињена повреда кривичног закона у корист окривљеног из члана 369. тачка 1. ЗКП јер чињенични опис дела окривљеног у оптужном акту обухвата све објективне и субјективне елементе кривичног дела из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. КЗ.

Тачно је да је за постојање овог кривичног дела, где је реч о више лица као пасивном субјекту, потребно да се зна на која лица се односи претња нападом на живот или тело и чија је лична сигурност угрожена, али то не значи да идентитет тих лица мора бити унапред познат и тачно одређен, како погрешно сматрају првостепени и другостепени суд. Довољно је да је та лица, на која се односи претња, могуће одредити према некој околности која стоји у вези са упућеном претњом.

Управо на такав начин круг лица која се могу појавити као пасивни субјекти – оштећени, одређен је у оптужном акту у конкретном случају, према природи претње, начину и средству којим је упућена тако да се односи на сваког појединца који намерава бити учесник „Параде поноса 2010“.

Наиме, према чињеничном опису дела окривљени је претњу, чији је смисао лишавање живота или бар телесно повређивање учесника предметне манифестације, упутио као један од чланова групе која на интернет презентацији друштвене мреже заговара примену насиља према групи појединаца који припадају геј популацији или јој се придружују на јавном скупу, а претњу је упутио путем електронског медија намењеног општој јавности, односно који је доступан сваком појединцу, што је начин да за претњу сазна широк круг лица, дакле и поменута лица којима је претња упућена која намеравају да буду учесници предметне манифестације заказане за одређени дан и на одређеном месту, тако да ова претња с обзиром на наведене околности под којима је упућена и могла бити сазната, објективно може створити осећај узнемирења, несигурности и страха за личну безбедност код припадника тог круга лица, који су као пасивни субјект и могући оштећени назначени у оптужном акту, на начин који их довољно одређује као припаднике циљне групе којој је упућена претња.

Друго је, међутим, питање да ли је инкриминисаном претњом окривљеног таква последица заиста и проузрокована код лица која би била учесници предметне манифестације и да ли је сва та лица у конкретном случају могуће идентификовати, јер је то ствар доказивања, у току кривичног поступка, постојања наведених одлучних чињеница и с тим у вези постојања или непостојања кривичног дела које је окривљеном стављено на терет, а не питање постојања обележја тог дела у чињеницама и околностима изнетим у чињеничном опису оптужног акта.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/2008) и члана 420. ЗКП, а применом одредаба члана 425. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде тако што је уважио захтев за заштиту законитости и утврдио да је решењима Вишег суда у Београду К.По3. 33/11 од 20.04.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж2.По3. 22/11 од 19.05.2011. године повређен кривични закон у корист окривљеног (члан 369. став 1. у вези са чланом 138. став 2. у вези са ставом 1. КЗ), при том не дирајући у наведена правноснажна решења.

**Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-
судија
Бата Цветковић,с.р.**